

Božica Brkan

MOGLI SMO ODLJUBITI LJUBAV

Virgilije Nevjestić: ŠUMSKA VILA

AT orvat
Poetry

Božica Brkan **MOGLI SMO ODLJUBITI LJUBAV**

Božica Brkan
MOGLI SMO ODLJUBITI LJUBAV

HRVATSKA LJUBAVNA LIRIKA
(u izboru Ane Horvat)

nakladnik
DRUGA PRILIKA

za nakladnika
Jasna Palčec

urednica
Ana Horvat

Zagreb, 2020. godina

Božica Brkan

MOGLI SMO ODLJUBITI LJUBAV

(pjesme izabrala Ana Horvat)

Virgilije Nevjestić: ŠUMSKA VILA

A Horvat
Poetry

LJUBAVNA 1975.

ljubila sam te između svih
i mogli smo odljubiti ljubav
a ljubili smo kojekoga i koješta
ti mene muški
a doba mi još ne bje

zbrajala sam ti oči do sto i natrag
(rekli su ah opet oči ah opet oči ah baš me briga)
kad sam istitrjala stooku brojanicu
ostala još zrna dva
da ih sebi dam
dam

ljubila sam te idimidođimi
bogkaksi
takpomalo

a ti
tvoju ljubav ni htjela ne bih koliko sam te ljubila

LJUBAVNO POSLIJEPODNE

Ogledalo me gleda u oči.

Pokušavam Kirkom, penelopskom čežnjom biti.

Odijevam Ženstvenost, Podatnost, Plahost, Iskustvo.

Cijelidan.

Repertoar klasično ženski.

Ne mogu! Ne mogu!

A ti bi volio Noru?!

Štograd.

Sat te čeka.

Soba. Pritajena.

Ne mogu. Ne mogu.

Kava, minasica. Žlica. Tri kocke šećera.

Voda ne vrije.

Šalica i šalica.

Preodjenula sam postelju ujutro, žaleći.

Obrisat ćeš u nju kancelariju i grad.

Bedra su joj svilena.

Ona se stidi bolesnih bjelina svoje nagote,

svjetala što joj na dojku priliježu.

Leži gipsan odljev. Kalup.

Tijelo i tijelo.

jesiličitalauvjesnikuonaj

frajerštojdrpiogrduovu

sičitalapolemikusmandićemknockdown

paonvezenemadajetakkratak

paslušajovoočemtiljudirazgovaraju ušutelikaduopćeočemu

bašbihvolionaćiseukakvojčetverookojsituaciji

alivragunijevažnododjimila

Posteljina uplašena.

Koja svejedno miriši.

Koja bdije.

Koja žeže.

koja truže.

Koja žge.

Vraćam svoje lice sebi, oči u ogledalo.

Zvoni. Već.

Vrata.

Otvorim:

- Aaa! Ti si?!

OBLUTAK

Što da učinim od sebe
da bih bila sasvim kao ti,
bijela,
obla,
glatka,
hladna,
šutljiva?

RECEPT ZA REZ

Vrlo je jednostavno, zaista:

najprije se zatvore oči,

onda se skalpelom zareže ispod lijeve dojke,

otvori nutrina

– srce svakako mora kucati –

i izvadi

golim rukama.

SENAK

nekak

te imam rada

senak

če te i nes zebirala

i niš mi ne ležeše

mili moj ne jemput prekleti

beteg

POSVETA

dok je sve kao prašinom tugom prekriveno
i dok po njezinu stanu gore svijeće
sa zida u hodničku skidam izreku i prepisujem je

jedini lijek za ljubav je voljeti još više
henry david thorean
ili thoreau

nekoliko dana kasnije citiram to svojoj tužnoj prijateljici
koju je lijepo imati za prijateljicu kako i ona meni kaže
a ona ponovno skida u srebrnu okviru sa zida sliku
čita
i okreće mi naličje

s mojom posvetom iz 2000.

SRCE

srce mi se

celo

ozlelo

kej bum ž njim

takvem betežnem

ko bi mi svoje mogel dati

ak nikak za presaditi

GOTOVO LJUBAVNA

Želim ti napisati pjesmu. Ljubavnu.

Baš ljubavnu. Vrlo ljubavnu.

Koju Ti nisam napisala. Nikad.

A nije da nisam htjela.

I kad sam tek otkrivala Tvoje oči. Najprije.

U čemu su drugačije od drugih.

(Svih.)

Napisala bih Ti ljubavnu pjesmu

i uz jutarnju kavu

ili uz cikoriju za šećeraše koju si mi skuhao.

Dok na balkonu s morem u hladovini čitamo novine.

(Svatko svoje. Pa ti sve čitaš naglas.)

Ili dok si opet izgubio pojam o vremenu.

Ili dok iz dućana ne doneseš ni pola s popisa stvari koje nedostaju.

Ili dok i zadnju paru za račune ulupaš u stručak.

Cvjetni.

Za mene. Naravno.

→

Jer misliš da bi mi se mogao svidjeti.
A cvijeće koje volim zamijeniš onim koje ne volim.
(Znaš da tu ima nešto, ali nisi bio posve siguran.
A htio si, kažeš, da bude iznenađenje. I bilo je.)
Ili dok snom pravednika kraj mene spavaš na kasnoj
gostujućoj predstavi.
(Tako skupoj, zaboga!)
Ili na filmu s puno oskara koji igra samo danas. I više
nikad.
Napisala bih Ti ljubavnu pjesmu.
(Kakvu drugu?)
I kad sam se sudarala s nepoznatim tobom.
I kad bih najradije pobjegla.
Kad je boljelo. Kao što ništa drugo ne boli.
Iznutra. Iznutra. Iznutra.
(Izvana sam, dakako, bila nedodirljiva, tvrda,
koncentrirana.)
Napisala bih Ti pjesmu. Stvarno.
Kad sam se odjeljivala od tebe.
I kad bih se osamljivala u najdublju svoju dubinu.
Onamo kamo ni Ti dopro nisi.
(Kako bih rado da jesi!)

Tada bih Ti je najradije napisala.
I ne bi bila ni ljubavna. Uopće.
Prije kriška neuzvraćene ljubavi.
(Svi bi se čudili: kako neuzvraćene,
pa to je ljubav života!)
Nisam je napisala.
Nisam ostavila ni bilješku. Ne kakvu bih htjela.
Ne na papiru.
Jer boli katkad poput nekakve nesuvisle rime.
Kronično.
Neizlječivo.
Poput dvije-tri dijagnoze.
Koje više ništa ne može promijeniti. Ni Ti.
Naknadno
Prihvatiti samo.
Kao nepovratno ljubavnu pjesmu.
Ne bih trebala ni pjesmu napisati. Ni ljubavnu.
Ni najljubavnija o Tebi ne bi bila dovoljno ljubavna
Za Tebe.

LJUBAVNA 2010.

Kad bih mogla izabrati što da ne zaboravim kada
zaboravim sve,
ostavila bih
tebe.

Ne zbog toga što bih htjela da ni ti ne zaboraviš mene –
dobro, voljela bih –
nego što sve moje prolazi kroza te.
Ti si mi najtrajnije sjećanje.

Najljepše.

I najružnije.

I čežnja.

I prošlost.

Moje knjige, moje dijete. Jedino sam drvo posadila prije.

Nije li to kao Prvi svjetski rat Deda Potočkoga
i kao mladost mamina u Potoku?

Dobro je, još nas prepoznaje, kažem.

A mislim

kako me prepoznaje kad ja slijedim tek kasnije,
iza tog vremena
u kojem još ne postojim?

Iz vremena kada postojim s tobom?

IZGUBLJENA

kako se ne bih izgubila u tebi ako se izgubim
u lijepoj riječi
u lijepome danu

u jesenskome listu što je osušen
(nekad bih ga sačuvala godinama u knjizi ili herbaru još
duže)
dočekaao cvjetanje lijeske
u istome starom zlatu
u beskonačnoj misli

MUZEJ PREKINUTIH VEZA¹

muzej prekinutih veza kandidirali za neku nagradu
međunarodno važnu

velika stvar

za ideju

i sad je u modi

svi onamo idu i svi govore što bi mogli donirati

kao da su donori organa

kao da nekome život ovisi o stvari koju će darivati

kao da već mnogi prije njih nisu

ovjekovječili

pokušaj zaborava nekih ljubavi

ljubavnih

ljubavničkih

prijateljskih

političkih

i uopće intimnih koje zaboraviti

ne mogu

¹ Muzej prekinutih veza nekonvencionalan je prvi zagrebački privatni muzej koji su 2006. pokrenuli Olinka Vištica i Dražen Grubišić, a koji se nakon gostovanja po cijelome svijetu smjestio na Gornjem gradu

ja nemam ništa za taj muzej

(ionako bih radije u orsay pergamon ili na siciliju na
otvoreno)

kad se nisam željela sjećati vraćala sam sve

ako sam i imala što

ili nek me podsjeti

a ti si moja veza neprekinuta

i prhko

sočno

pitko

grko

što bih imala za čuvanje iza nas

neka mi bude pri ruci

da ne zaboravim

da ne bih zaboravila

NEHOTICE

Sudarismo se rukama hodajući ulicom.

Nehotice.

Podsjeti me to:

otkad se nismo držali za ruke?

ŠTIKLICE

dok sam nosila štiklice

(severina još nije prohodala a kamoli pjevala o štikli
niti je štikla tako gazila)

dok sam dakle nosila štiklice tankih petica i vrlo tankog
đona

da kamo trebaš dođeš i odeš taksijem

od čipke ili od zmijske kože bačani

ili one pariške preskupe (šustar sa srednjaka ili knežije
mislio je

da su zaflekane i kupljene na rasprodaji

pa ih je pokušao prefarbati

nisu primale)

pa crne lakaste s crnim hulahopkama

ili možda izuzetno i čarape ne s natom

mislila sam kako tu važnu stvar lijepih ženskih nogu

činim i za sebe i za tebe

hodala sam elegantno ne sluteći

ne prihvaćajući bolni grč u tabanima žulj na peti

i kurje oko na malome prstu u elegantnome špicu

i u nekome od pršljenova

hodala sam

kao da jašem
kao po pisti
kao u životu na visokoj peti
nisam ni mislila da će mi
(ne zbog toga što su treći ili možda čak četvrti put
u mom životu
u modi
platforme potumplane cipele
kakve danas ima svaka od sjajnih ženskih što po tvome
ni ne miriše na sebe) biti važnije
samo da mi cipela bude udobna
i ljubav mi sad najbolje pristaje
samo udobna

IKAR / LJUBAVNI LET

Prvo pružim lijevu ruku.

Onda raširim i desnu.

Koliko god mogu.

Mislim: letjet ću!

Mislim: hoću li poletjeti napokon?

Mislim: gdje li si ti da me vidiš u ljubavnom lijetu!?

Kad već ne možeš poletjeti sa mnom.

DOTAKNUTI

Ti si se, vidim, promijenio.

Gledaš i ne gledaš me.

Gledaš me i ne vidiš me.

Ne mogu pogledom
dotaknuti tvoju dušu.

Za ruku me držiš.

Ali kao da nosiš rukavice.

Grube.

Kao kupljene na akciji.

Ne mogu dotaknuti tvoju dušu.

Više.

BILJEŠKA O PJESNIKINJI

Božica Brkan, književnica, novinarka, urednica i nakladnica, rođena je 1955. u Okešincu. Diplomirala je komparatistiku i polonistiku na Filozofskom, a na Fakultetu političkih znanosti diplomantica je novinarstva. Predavala je stilistiku na komunikologiji Hrvatskih studija. Živi u Zagrebu. Piše standardnim hrvatskim književnim jezikom i

kajkavskim – moslavačkom kekavicom. Proza i poezija nagrađivane su joj i objavljujane u časopisima, zbornicima i antologijama te prevedene na engleski, njemački, bugarski, esperanto i čakavski. Objavila niz visokonakladnih kuharica i ljubica.

Samostalne knjige:

zbirka kajkavskih pjesama *Vetrenica ili obiteljska arheologija* (1990.),

izbor novinskih feljtona *Enciklopedija špeceraja* (1990.),

roman *Lift ili politička melodrama* (1993.),

zavičajna čitanka *Oblizeki – Moslavina za stolom* (2006.)

zbirka pjesama *Bilanca 2.0*, odabrane ljubavne i ostale štokavske pjesme (2011.)

zbirka pjesama *To Toni – Molitva za tihu sućut* (2011.)

zbirka kajkavskih pjesama pevcov korak / kajkavski osebušek za eu (2012.) (nagrađena kao najbolja knjiga objavljena na kajkavskome 2012.)

roman Rez / Leica-roman u 36 slika (2012.)

Kajkavska čitanka Božice Brkan (2012.) (pomoćno sredstvo u nastavi hrvatskoga jezika u svim srednjim školama)

zbirka pjesama Obrublivanje veronikina rupca ili muka 2013. (2014.)

roman Ledína (2014.)

zbirka kratkih priča Umrežena (2017.)

zbirka kratkih kajkavskih priča Život večni (2017.)

zbirka pjesama Nemoj mi to govoriti (2019.)

zbirka pjesama s Božicom Jelušić Gastrolatrija (2020.)

roman Generalov sin, Srbin a Hrvat (2020.)

KAZALO

LJUBAVNA 1975.....	6
LJUBAVNO POSLIJEPODNE	7
OBLUTAK.....	9
RECEPT ZA REZ	10
SENAK	11
POSVETA	12
SRCE	13
GOTOVO LJUBAVNA	14
LJUUBAVNA 2010.	17
IZGUBLJENA	19
NEHOTICE.....	22
ŠTIKLICE	23
IKAR / LJUBAVNI LET	25
DOTAKNUTI.....	26
BILJEŠKA O PJESNIKINJI.....	27

Božica Brkan
MOGLI SMO ODLJUBITI LJUBAV
(pjesme izabrala Ana Horvat)

nakladnik
DRUGA PRILIKA
Zagreb, III. Ravnice 16

za nakladnika
Jasna Palčec

urednica
Ana Horvat

tehnička urednica
Valentina Viskov

vinjeta
Virgilije Nevjestić

e-mail redakcije
anahorvat16@gmail.com

copyright
Ana Horvat i Virgilije Nevjestić

A **H** **orvat**
sz **P** **oetry**

